

Lubomír Jančařík

Datum narození: 17. 8. 1987

Herní pojetí: útočné

Dřevo: Adidas Avenger

Potahy: Adidas Tenzone

Současný klub: Saint-Denis US93TT (francouzská Pro B)

Největší úspěch v celé kariéře: Kvalifikace na OH 2016, jinak mám spíše „pocitové“ úspěchy. Úspěch je pro mě splnění snu, například trénování a hraní v Německu, nebo působení v tak velkém centru jako je vídeňský Schwechat.

Začátky mé stolně-tenisové kariéry: Jelikož jsem z Hodonína, tak jsem začínal v místním oddíle Slovan Hodonín. Bylo to na přelomu druhé a třetí třídy. S Liborem Vaculovičem jsme ve škole viděli leták na kroužek stolního tenisu a ze srandy jsme to zkusili a oba stále hrajeme.

Největší úspěch v mládežnických kategoriích: Hodně mi pomohlo, že jsme s Liborem Vaculovičem soutěžili a předháněli se. Ze začátku jsem patřil spíše mezi lepší průměr, ale později se to zlomilo. V kadetech a juniorech jsem již byl nejlepší v republice a až na pár výjimek jsem vyhrával mistrovství republiky.

Trenéři, kteří nejvíce ovlivnili moji výkonnost: V mé kariéře mi pomáhalo hodně trenérů. Ze začátku v Hodoníne to byli pánové Čechovský, Hořínek, Ďurník, Stašek. Pan Sviták mě poté vytáhl do Ostravy. Jiří Řežáb ve mně dokázal probudit schopnost vítězit. Dále mi pomohli Tomáš Demek a Kamil Koutný. Následoval obrovský skok v podobě přesunu do Německa, kde jsem spolupracoval s Tomášem Pavelkou, kterého opravdu uznávám. V Grenzau začala moje opravdová profesionalita. A nyní v Rakousku jsem spolupracoval s Dirkem Wagnerem, což je možná ten nejlepší trenér vůbec. Nesmím zapomenout také na Jindru Panského a Marka Kláska. Pavel Krpec mi také pomohl hodně jako kouč na posledních turnajích.

Sportovní vzory: Od mala jsem sledoval švédské duo Waldner, Persson. Také Petr Korbel je můj vzor.

Na stolním tenise se mi líbí: Stolní tenis mám rád se vším všudy a jsem rád, že jsem si ho vybral.

Na stolním tenise nemám rád: Nemám žádné velké výhrady. Mrzí mě, že je trochu nedoceněný. Jediná věc, která mi vadí, je, že občas má hráč někdy smůlu, dostane dvě, tři prasátka a prohraje zápas, který by normálně vyhrál.

Můj typický „pracovní“ den: Vstávám v osm hodin, trénink mám od půl desáté minimálně do půl dvanácté. Poté si dám lehký oběd, odpočívám a v půl čtvrté jsem opět za stolem. Fáze trvá zhruba dvě hodiny, ale pokud mám chuť si přidat, nebo ubrat, není žádný problém. Když jsem ve Schwechatu, tak je vše podřízeno tréninku. Kvůli tomu tam jsem a baví mě to.

Můj volný den: Přítelkyně mě tahá na výlety, ale mě se moc nechce. Nakonec jsem ovšem rád, protože je pěkné se podívat někde mimo halu a město. Volno si umím užít, rád zajdu do kina, na procházku, nebo si pustím film.

Má největší herní přednost a slabina: Jsem bekendový hráč, bekend mám moc dobrý. Snažím se tedy pracovat na slabším forhendu.

Mladým hráčům, kteří se chtějí stát profesionály, bych doporučil: Těžko říct, každý má své životní cíle. Já osobně jsem měl stolní tenis rád od mala. Byl to pro mě způsob, jak si odpočinout od ostatních věcí a postupně se z něj vyvinula práce. Práce a zábava v jednom. Jestli to hráče baví, tak to má smysl, on to sám pozná a udělá všechno pro to, aby byl dobrý.

Mé oblíbené jídlo: Bramborový salát a řízek

Na důležité zápasy se připravuji: Záleží vyloženě na tom, jak se cítím. Mám rád být po tréninku unavený. Spíše tomu dávám vše, co můžu a pak dva až tři dny před zápasem trochu vypustím.

Mé současné tréninkové dávky: Snažím se trénovat co nejvíce, přibližně 8-10 fází týdně.

Má oblíbená kombinace: Servis a všechno

Můj největší skalp: Alexander Shibaev, Tiago Apolonia

Stolní tenisté z Asie jsou obecně lepší než Evropané, protože: Má to podle mě jednoduché vysvětlení. Je tam velká spousta lidí a ti vybraní mají poté nejlepší podmínky, nejlepší rady a hned tomu obětují úplně všechno. U nás se do 20 let neučí úplně správná technika a poté bývá problém s odstraňováním chyb, když se chceme zlepšit. V Asii jedou již od mala přesně podle šablony. Druhý problém je, že u nás není tak vysoká profesionalita.

Nejvtipnější stolně-tenisový moment, který jsem zažil: Nedávno na turnaji v Maďarsku jsem hrál s Pavlem Širůčkem čtyřhru proti páru Golovanov, Floritz. Atmosféra zápasu byla od začátku srandovní. Floritz poté zahrál neuvěřitelný přechod forhendem a do toho Golovanov zařval jak slepice, protože mu přeskočil hlas. V ten moment bylo po zápase, všichni čtyři jsme se smáli a rád na to vzpomínám.

Nejbláznivější vítězné gesto, které jsem kdy viděl, nebo udělal: Andrej Gačina má super vítězná gesta. Je v zápasovém transu a na konci boxuje, skáče, padá na zem a vypadá strašně komicky. Musím říct, že také Iveta Vacenovská se umí pěkně povzbudit.

Nejsympatičtější hráč/hráčka na okruhu je podle mě: Opět Andrej Gačina. Je super kluk, inteligentní, srandovní, férový a povahově si sedíme. Také další můj bývalý spoluhráč z Grenzau, Masaki Yoshida, je veliký kamarád. V Olomouci si vždy najdeme chvíli na pokec.

Moje nervozita před zápasy a uklidňování: Pořád se to u mě vyvíjí, možná je to také důvod, proč nyní hraju lépe. Samozřejmě záleží na tréninku, ale psychika je také důležitá. Pracuji v tomto směru na sobě již dlouho, někdy zkouším nové věci, abych následně věděl, co funguje a co ne. Nervozita tam je, ale stále v menší a menší míře.

Když vedu 10:0 tak: Kanára nedávám, nechávám bod. Myslím, že to je takové všeobecné nepsané pravidlo. Ale kdyby mi někdo kanára dal, tak se vůbec zlobit nebudu.

Mé oblíbené sporty: Moc ostatní sporty nesleduji. Ale umím si užít mistrovství světa v hokeji. Aktivně mě baví naprosto všechno, možná se trochu zdráhám fotbalu, kde jsem trochu kopýtko. Badminton je super sport, stejně jako beach volleyball.

Mé koníčky a záliby: Čtení, sledování dokumentů a rád chodím na houby.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří mě podporují. Hodně jmen jsem již řekl, ale jsou zde samozřejmě také další. Veliký dík patří mé mamce, která podporovala splnění mého snu v podobě startu na olympiádě. A také má přítelkyně je mou neuvěřitelnou podporou. Má stolní tenis ráda možná ještě více než já...